

La següent carta fou lliurada en mà al rei Jaume II el Just l'any 1291, en l'acte de la seva coronació, per part del missatger personal del seu germà, Alfons III d'Aragó:

“Estimat germà,

Escric aquestes paraules amb sincera pena, sabedor que probablement seran les últimes que us dedicaré. No sé què s'explicarà de mi un cop hagi abandonat aquestes terres, si el poble creurà les declaracions de la mare o si, en canvi, ella us convencerà a vós perquè planteu cara a les preguntes; però us puc ben assegurar que ni un sol matís de la veritat es veurà reflectit en la narrativa oficial.

No he marxat per voluntat pròpia, com molts us voldran fer creure. No hi ha cap penediment, cap error ni cap remordiment que pugui avergonyir-me prou per fer-me deixar la glòria de la meva estimada Corona d'Aragó en mans dels tirans que van qüestionar el meu honor més vegades de les que puc comptar.

Que la passió que guiava les meves avinences res tenia a veure amb les idees polítiques compartides, deien! Que ofenia el cel només per la innocent proximitat que em lligava al més fidel dels meus consellers! Que un rei al centre de totes les tafaneries de Barcelona no seria mai un rei respectat!

Solien atacar la meva intel·ligència diàriament, repetint-me que el rumor de la inquietud començava a dominar els carrers, que parlaven en nom del poble quan em demanaven explicacions. Com si jo no fos capaç de sentir els murmurs de la cort al meu voltant, les seves mirades reprovadores i totes les paraules recriminadores. Com si no fos capaç d'entendre que tots i cadascun dels malestars que em presentaven no provenien d'enlloc més que d'un forat fosc i egoista dins dels seus pits.

Em sap greu, germà.

Em sap greu que us hàgiu d'endinsar en aquest món d'hipocresia sense cap

altre defensor que vós mateix, perquè no podeu creure ni un instant que totes aquelles persones que us han jurat lleialtat mantindran la seva promesa un cop la vostra essència comenci a sortir-se dels motlles que tan crèdulament han creat; els motlles que veneren per sobre de la veritat. Creieu-me quan us dic que els xiuxiuejos que repetiran com un text sagrat aconseguiran clavar-se-us a la pell, provant de dirigir-vos cap al seu terreny com ovelles dins un corral.

Em sap greu que hàgiu d'aprendre a lluitar contra la pressió, una pressió que molts dels meus aliats i aliades no van poder suportar. Van abandonar-me a la soledat de la vergonya, unint-se a aquella onada de covards consellers, ministres, amics i inclús familiars que sucumbien al terror que corromp tota ànima avui en dia: el terror a perdre la màscara de fredor que permet als més ingenus ser part de les elits més privilegiades.

Em sap greu, germà; em sap greu, perquè potser trigareu massa a entendre el que us dic.

De totes maneres, no era aquest l'objectiu de la meva carta. No pretenia fer una lectura de tots els malvats rumors que aquesta maliciosa societat sap escampar, ni donar-vos una lliçó sobre el verí que impregna les paraules d'aquells qui es creuen amb el dret de dictaminar qui du una vida pura i qui no.

No, no era aquest el motiu pel qual em vaig animar a escriure aquesta carta, ja que estic segur que no em necessiteu per descobrir la realitat del que us envolta.

Aquesta carta només volia ser una advertència clara i simple: amagueu-vos.

Amagueu qui sou, el que voleu i allò a què aspireu a convertir-vos.

Amagueu-ho tot d'ells.

O accepteu el risc d'acabar com jo.

Alfons III d'Aragó, antic rei de la Corona d'Aragó”